

[Justitsministeren]

om personer, der har gjort sig skyldige i kriminalitet. De andre, der ikke har gjort sig skyldige i noget strafbart, men bare bliver standset af indvandrerstoppet og måske også har familier eller har begået en mindre overtrædelse, synes jeg der er langt mere grund til at vise hensyn til. I den forbindelse var hr. Ole Espersen inde på, om man, når de så skal udvises, ikke kunne gøre det for en kortere tid, end der er tale om. Det vil jeg meget gerne se positivt på, og da det vel i almindelighed må være en administrativ afgørelse, har jeg ikke spor imod, at vi på et tidligt tidspunkt ser på dette spørgsmål. Jeg synes nok, vi kan overveje, om man behøver at gøre fristen så lang, som den bliver gjort i øjeblikket.

Det sidste spørgsmål, jeg skal omtale, som hr. Ole Espersen, hr. Hagen Hagensen og hr. Bjørn Elmquist var inde på, og hvor der vel ikke var de store uoverensstemmelser mellem dem og heller ikke med mig, er spørgsmålet om udvisning af folk, der er kriminelle. Jeg har forstået, at alle er enige om, at udvisning af kriminelle er en nødvendighed, man kan kalde det tillægsstraf, eller hvad man vil, men at det er en nødvendighed. Så er der nogle, der siger at man ikke skal kunne udvise mennesker, der har været her i 7 år. Fru Inge Krogh gjorde en undtagelse med narkokriminaliteten, men sluttede sig ellers til mindretallet. Der vil jeg gerne vide i forbindelse med de næste sager her, når man taler om de 7 år, om man medregner fængselsstraffen eller ikke. Jeg synes, det er ret væsentligt, at fru Ebba Strange og hr. Wilhjelm, der var inde på det, siger, hvornår man tæller de 7 år fra. Tæller man fra det tidspunkt, hvor den pågældende er kommet til landet, og til den dag, hvor kriminaliteten konstateres igenem sigtelse, eller medregner man også fængselsstraffen? Det beder jeg om at få svar på i forbindelse med drøftelsen af den lovgivning, som vi skal behandle senere. Jeg skal i øvrigt henskyde yderligere bemærkninger om dette spørgsmål, til eventuelle synspunkter kommer frem i forbindelse med lovforslaget.

Hr. Bernhard Baunsgaard stillede mig to spørgsmål. Det ene kan jeg i hvert fald besvare meget klart: spørgsmålet om tolke. Jeg kender ikke noget tilfælde, hvor man har brugt ambassadetolkene og lignende, hvilket kunne være uheldigt i sådanne tilfælde, og

det bør i hvert fald ikke ske. Hvis noget sådant skulle være sket, skal vi hindre det. Man kan i visse situationer have tillidsmænd med, men ikke i alle. Jeg vil gerne drøfte senere, om vi kan styrke muligheden for at have advokater eller tillidsmænd i forbindelse med afhøringerne.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Ministeren kom ind på spørgsmålet om, hvorfor det var blevet til en hastesag. Jeg beklager, at det ikke er rigtigt, at ministeren skulle have sagt, at han ville gå. Det, at der sidder én, måske flere udlændinge efter de nuværende regler, som skulle udvises, har måske heller intet med fremrykningen af redegørelsen, betænkningen og ministerens lovforslag at gøre; det kan ministeren måske svare på.

Normalproceduren er efter min opfattelse, at en betænkning bliver sendt til høring, når den er færdig, og når høringssvarene kommer tilbage, tager man disse svar med i sine overvejelser – og disse høringssvar er jo fra indvandrergrupper m.v. – hvorefter man laver et lovforslag, hvortil man eventuelt har kunnet bruge nogle af disse svar. I dette tilfælde er man jo altså gået en lidt mere hastig vej, og nu siger ministeren, at ministeren sender det ud til høring i øjeblikket. Så er spørgsmålet, om det vil få nogen som helst betydning for det lovforslag, som ministeren har fremsat, og som vi skal diskutere senere.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hr. Knud Lind beklagede, at jeg ikke har sagt, jeg vil gå. Det kan forstås på to måder. Det kan forstås på den måde, at hr. Knud Lind ønskede, jeg skulle gå, og det kan forstås på den måde, at hr. Knud Lind mente, jeg skulle holde fast på sagen. Jeg gætter på, at det var det sidste, og det vil jeg også gerne gøre, og det må vi så gøre i fællesskab.

Med hensyn til høringen mener jeg, jeg har svaret. Jeg mener selv, jeg har en pligt til – og jeg håber egentlig, at de fleste i retsudvalget mener det samme – at lytte til, hvad der kommer til os ude fra i forbindelse med den høring, og hvis vi viser den åbenhed, er høringen så sandelig ikke ligegyldig.

Bernhard Baunsgaard (RV):